

по-яса, да, на петъ пояса. Толкова близко не позволява законътъ.

Инокентий.

(Огорченъ.) Тия закони, тия закони!... За мене — законътъ бѣше, и за тѣхъ — тоже

Тодоръ.

Тежко, настина, но...

Инокентий.

(Сломено) Ехъ!

Дълго мълчанне.

Тодоръ.

(Запалилъ цигара) Слушамъ те Инокенти и, ей Богу, чудя се: все още съ онзи младежки умъ си останалъ.

Инокентий.

Има хора, които и съ бѣли коси отиватъ млади въ гроба.

Тодоръ.

Какъ да кажа: за мене нѣма нѣщо чудно: ако ти бѣше се задомилъ — щѣше, както всички, да улегнешъ — непостигнатото всекога е мило и кара човѣка да мисли —

Инокентий.

(Съ тъга) За мене не е тъй — Ей цѣлъ животъ прѣкарахъ — а сърдцето все то. На ли ходихъ, срѣщахъ, азъ искахъ на ново да се увлѣка — не можихъ. Сърдце — сърдце ли е я! Сключело се — и не би, че не би — (Въ споменъ) година, десетъ мина най-подиръ подъ расото — Подъ него азъ намѣрихъ едничкъ приемъ. Кога съмъ самъ въ килийката, си и се велушамъ въ мълчанието на моето минало и се вгледамъ въ портрета ѝ — почвамъ да живѣя —